

МИЛУТИН — МИШО КОСТИЋ, дипл. инж.

Послије кратке и тешке болести 7. септембра 1979. године преминуо је у Титограду цијењени колега и драги друг Мишо Костић, главни пољопривредни инспектор у Републичком комитету за пољопривреду, шумарство и водопривреду Црне Горе.

Рођен је 1926. године у Додошима, на обали Скадарског језера. Основну школу је завршио у родном мјесту, гимназију у Цетињу 1947. Пољопривредни факултет завршио је у Загребу, 1953.

Рођен и васпитан у слободарском дому Костића људским врлинама, слободарским традицијама и револуционарним опредељењима, већ као голобради омладинац постао је активиста, борац и учесник НОР-а од 1943. и члан СКЈ од 1945. године.

У послјератној социјалистичкој изградњи његова омладинска активност као школарца и студента осјећа се у свим радним захватима на обнови и изградњи земље.

На универзитету, поред редовних обавеза-студија, велики дио свог времена посвећивао је друштвено-политичким активностима студентске омладине, гдје је био и биран у низу факултетских и универзитетских тијела. Као омладинац и студент активно је судјеловао у бројним савезним и омладинским акцијама, гдје се истакао као врстан радник и примјеран организатор на извршавању задатака.

Послије завршетка студија радио је у више организација удруженог рада обављајући одговорне руководеће дужности

према потреби и кадровским рјешењима. У Цетињу ради у Геодетској управи. Низ година са успјехом води радну организацију „Рибарство” у Ријеци Црнојевића, затим руководи Републичком геодетском управом. Смрт га затиче на дужности главног републичког инспектора за пољопривреду, шумарство и водопривреду. На овим одговорним дужностима испољио је велики радни елан, преданост послу и инвентивност. У овом релативно кратком интервалу Мишо израста у врсног стручњака и да је значајан допринос у стручним и организационим пословима на рјешавању актуелних привредних проблема у развоју геодетске службе, рибарске привреде и стабилизације црногорске пољопривреде.

Својим радом и залагањем стекао је високу како стручну, тако и друштвено-политичку афирмацију и био на бројним функцијама, почев од члана Општинског комитета СК на Цетињу, до посланика Скупштине СР Црне Горе.

Радни колективи широм наше Републике — гдје је Мишо са одушевљењем, знањем, еланом, ведрином и упорношћу радио — осјетили су да је заувјек отишао из њихових и наших редова један изнад свега драг човјек, радник и комуниста.

Овај диван друг у којем су биле усредсређене све људске врлине, снажан и одважан, здрав и увијек насмијан, пун ведрине и топлине са свим дивним особинама свога карактера, из којег су зрачили срдачност и искреност, увијек ведро расположење, љубав и предусретљивост према човјеку и другу, чинили су га необично омиљеним.

Резултате које нам је оставио и које је у релативно кратком животу постигао значајни су и заиста велики, и за њега као изузетног ствараоца било је заиста више него довољно да остави трајне вриједности као траг свог постојања. Он је био најупорнији немар, не само на пољу рада и нашег стручног стваралаштва већ и у домену руковођења које се манифестовало у виду договарања, предусретљивих упутстава и искрених савјета. Он је био најупорније оличење јединства, снаге, колективног и цјелокупног нашег револуционарног живота. И зато смо сви вољели да радимо са Мишом, јер и када је било тешко, са њиме је било лакше и некако људски топло и лијепо.

Ни кад је почео сустајати, када га је болест захватила и овладала њиме, када смо га молили да мало одахне — није прихватио. Ми тек данас схватамо да је он само тако могао да живи у раду, стварању, без одмора у сталном напору и покрету.

За успјехе и заслуге добио је бројна војна и друштвена одликовања и признања.

Наша средина изгубила је једну ријетко надарену личност пољопривредне струке, а Савез инжењера и техничара Црне Горе једног неуморног прегаоца и неимара савремене црногорске пољопривреде, који је својим примјером доказао како треба репрезентовати своју струку и своје знање уложити у општу добробит.

Престао је да живи иако је живот, на свој начин, тихо цеома волио, а рад и резултати били су му велико задовољство.

Његови доприноси нашим потребама велики су, а наша захвалност и успомене на њега трајни.

Хвала ти, друже Мишо, у име свих нас, твојих другова, за твоју велику љубав, за твоје беспримјерно другарство.

Др Борђије Дрецуи

ДУШАН БУРИЋ пољ. техничар

Из наше средине отишао је 11. марта 1979. још један ентузијаста своје струке, признати организатор и привредни руководилац добри друг и драги колега душан Бурић.

Пок. Душан рођен је у Никшићу 1916. у угледној породици Бурића. Ученик је познате Средње пољопривредне школе у Ваљеву. Радни вијек почео је прије више од четрдесет година у Босанској Дубици коју је морао напустити у мају 1941. Крајем 1944. постаје пољопривредни референт Среског народног одбора у Пљевљима. Чврсто везан за стручни позив, ради на руководећим пословима унапређивања пољопривреде у Пљевљима и Иванграду а 1963. премјештен је у Титоград гдје ради на интеграцији пољопривредних организација у Зетскобјелопавлићкој равници.

Није било послјег рата задатака у пољопривредној струци који пок. Душан није прихватио. Он је читав свој радни вијек провео у директној пољопривредној производњи. Радио је са заносом ствараоца за циљеве нашег друштвеноекономског развоја и са дубоким увјерењем у успјех покретао сараднике на стваралаштво, посебно на унапређивање пољопривреде. Запажен је као изврстан организатор те струке. Стога је с правом добијао висока друштвена признања, међу којима и признање зас-

лужног члана Савеза пољопривредних инжењера и техничара Црне Горе. Његово прегалаштво може послужити млађим генерацијама као узор како се и у сложеним условима заостале пољопривреде могу постизати вриједни резултати. Био је запажен учесник и у друштвено-политичком животу колектива и средине а особито у Савез пољопривредних инжењера и техничара. Био је посланик Скупштине СР Црне Горе и члан бројних друштвених органа и тијела.

Његов прерани одлазак између нас управо у вријеме када му се указала прилика да предахне, као да говори о томе како његова личност није прихватала живот који није непрекидна радна и стваралачка активност.

Свијетли лик колеге Душана Бурића остаће у сјећању млађим генерацијама пољопривредних стручњака и бројних пријатеља и другова као примјер преданог рада и залагања на пословима своје струке и своје средине. Зато нека му је слава и трајна благодарност.

Инж. Мишо Поповић

МИЛИВОЈЕ БУРИЋ, пољ. техничар

Дана 22. априла 1979. пољопривредна струка у Црној Гори остала је без једног пољопривредног ветерана, изузетног друга и човјека и преданог радника. Тог дана престало је да куца срце друга Миливоја Бурића.

Пок. Миливоје рођен је 18. децембра 1908. у Загреди код Даниловграда у угледној породици Бурића. Основну школу и нижу гимназију завршио је у Даниловграду а Пољопривредну школу 1927. у Новом Саду. Због доброг учења током школовања добио је стипендију за ветеринарски курс, који је завршио са одличним успјехом, 1930. у Битољу. По завршетку школовања радио је као економ у Воћном расаднику у Пећи до априла 1941, када учествује у априлском рату, након којег је прешао у Крушевац гдје је радио као позадински радник до 1944, а потом ступио и непосредно у НОБ. Своје велико интересовање за пољопривредну струку показао је већ у раној младости, када се посветио њеном унапређивању.

Послије рата наставља са запаженим еланом да ради на обнови и изградњи земље. Прихвата одговорне задатке у струци које обавља стручно и савјесно. Таквим радом стекао је углед доброг пољопривредног стручњака и познаваоца сложене пољопривредне проблематике. Основао је прво Пољопривредно газдинство у Апатину, затим у Бочару и Падеју, 1946. којима је уједно и први одговорни руководилац. Године 1949. прелази на рад у Министарство пољопривреде Црне Горе. Исте године постаје помоћник директора Пољопривредног добра „Крушевац“ код Титограда а затим директор Пољопривредног добра „Дреновица“ код Даниловграда а потом „Полимља“ код Иванграда.

Године 1959. руководи пољопривредном станицом у Беочима код Рашке а 1961. постаје директор Пољопривредног добра „Мироје Јовановић“ код Даниловграда. Посљедње године рада провео је као директор Земљорадничке задруге у Даниловграду, гдје је пензионисан 1970.

Друг Миливоје Бурић је запажени послужератни сарадник пољопривредне струке. Цијелу своју личност пуних четрдесет пет година рада везао је за непосредну пољопривредну производњу и никада себи није дозволио да се од таквога рада удаљи. Он је и након пензионисања, иако прилично нарушена здравља, био у непрекидном додиру са струком и млађим колегама, којима је издашно пружао помоћ за све у чему је био консултован. Из његове личности зрачили су разборитост смиреност и увјерење у исправност онога што ради и за што се залаже. Био је прегалац у раду а нада све добар друг и човјек, пун разумијевања за друге и спремности да им укаже помоћ и пружи савјет. Такав његов рад запажен је како у стручном погледу, тако и у друштвено-политичким организацијама средина у којима је боравио. За такав рад покојни Миливоје добио је и низ заслужених друштвених признања.

За частан живот и плодан рад нека је слава и трајна благодарност другу миливоју Бурићу.

Др Боко Дрецуи